Libertatea înseamnă a nu avea piedici în calea dragostei

Poate niciodată oamenii nu s-au preocupat de libertate mai mult decât astăzi. În vechime, discuţiile despre libertate erau o preocupare filosofică. De exemplu grecii, aveau nevoie de o filosofie a libertăţii care să se opună zeilor dezlănţuiţi şi tirani. Zeii grecilor îi asupreau pe oameni. Atunci când Prometeu, zeul umanist, a vrut să ducă focul oamenilor, Zeus l-a pedepsit, legându-l de o stânca, unde vulturii îi ciupeau ficatul.

Religii care să se ocupe de libertatea omului sunt prea puţine, de fapt, numai una. Când spun „religie”, vreau să invit la corectitudine terminologică. Religie din latina înseamnă „re-legare”, adică restabilirea relaţiei dintre om şi Dumnezeu, două persoane. Pentru orientali, ideea unui Dumnezeu-Persoana este vulgară, ei nu o pot concepe. Orientalii nici nu au Dumnezeu, ei au doar învăţători care te învaţă să te „eliberezi”. De aceea, obsesia eliberării la orientali este o filosofie, alături de cea greacă sau cea nietzschiana, dar nu o religie. Musulmanii, care cred într-un Dumnezeu persoană, au o singură zi pe an, în decembrie, de sărbătoarea zisă „noaptea rugăciunii”, când Allah se coboară din al şaptelea cer până la primul cer şi atunci le aude rugăciunile. Niciodată Dumnezeul musulmanilor nu l-a numit pe vreun om prieten al său, aşa că Hristos.

Desigur, fiecare e liber să aibă o definiţie personală a libertăţii. Suprarealistul Salvador Dalí, era de părere că „pentru a fi liber trebuie să fii puţin multimilionar”. Pentru Friedrich Nietzsche, libertatea este puterea de a spune „nu!” Alţii pot spune că a fi liber înseamnă a avea tot ce voieşti, atunci când voieşti. Pe de altă parte, un proverb grecesc spune că „atunci când zeii vor să-l pedepsească pe om, îi trimit tot ce vrea”.

Condiţia libertăţii pe care o propune creştinismul nu presupune nici tehnicile de meditaţie ale yoghinilor, nici banii lui Salvador Dalí. „Cunoaşteţi adevărul, spune evanghelistul Ioan, iar Adevărul vă va face liberi” (Ioan 8, 32). Acesta este adevărul despre care L-a întrebat Pilat pe Hristos: „Ce este adevărul?”, dar nu a mai aşteptat răspunsul, căci „a ieşit afară la iudei” (Ioan 18, 38). Pilat, ca şi contemporanii săi şi ca şi cei mai mulţi dintre oameni, nu a înţeles că adevărul nu este o simplă noţiune filosofică, ci este o realitate şi, chiar mai mult, este o Persoană. Pilat avea în faţa Adevărul, dar nu a înţeles.

Din punctul de vedere al creştinismului, libertatea înseamnă a

nu avea piedici în calea dragostei, luxul de a-ţi putea pune oricând sufletul pentru aproapele tău. Libertatea înseamnă să poţi răspunde oricând chemării lui Hristos: „Ia-ţi crucea şi vino după Mine”. Într-un cuvânt, libertatea înseamnă să nu poţi fi şantajat de nimeni şi nicicând, iar pentru asta e nevoie să urmezi adevărul, să iubeşti şi să rabzi.

Omul liber este cel care nu-şi vinde libertatea nici pe bani, nici pe femei, nici pe vin, nici pe slava. Omul liber este cel care nu se mai teme de moarte, nici pentru sine, nici pentru apropiaţii săi. Omul liber, în concepţia creştină, este un om postum.

Omul liber, ca şi Ulise al lui Homer, generalul chefalenilor, poate fi aruncat gol într-un oraş străin şi nu se pierde, deoarece, în loc de haine, este îmbrăcat cu virtute. El are întotdeauna toată averea sa cu sine, cărând-o pe spatele inimii, ca un melc care îşi duce casa. Aceasta este o bogăţie care nu trezeşte invidie, Crucea lui Hristos, povara pe care a dus-o Dumnezeu pe drumul Golgotei, pentru a-l elibera pe om din robia păcatului şi a morţii.

Libertatea înseamnă să nu ai motive să fugi de Dumnezeu.

Flux, 26 iulie 2001